

Sygn. akt II K 180/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Elżbieta Frączak

Protokolant Katarzyna Szafrńska

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2014 roku sprawy karnej

T. K.

syna S. i G. z domu P.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 29 czerwca 2012r. w W. woj. (...) w zażaleniu pozwanego złożonemu do postępowania sądowego o sygn. akt IC 306/12 słowami obraźliwymi znieważył funkcjonariusza publicznego w osobie Sędzi Sądu Rejonowego w W. H. P. podczas i w związku z pełnionymi obowiązkami służbowymi,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

I. oskarżonego **T. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 226§1 kk i za czyn ten na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 3 /trzech/ miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym,

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w Ś. kwotę 516,60 złotych / pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy/ brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

II. na podstawie art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie zaliczając wydatki na rachunek Skarbu Państwa i nie obciąża go opłatą sądową.

Sygn. akt II K 180/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przed Sądem Rejonowym w W. w I Wydziale Cywilnym pod sygnaturą akt I C 306/12 toczyła się sprawa w której pozwanym był T. K.. Sędzią Przewodniczącym w niniejszej sprawie była H. P..

W dniu 29 czerwca 2012 roku w Biurze Podawczym Sądu Rejonowego w W. T. K. złożył zażalenie w w/w sprawie na postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 czerwca 2012 roku dotyczące: oddalenia wniosku o przesłuchanie strony powodowej oraz dopuszczenia dowodu z przesłuchania świadka P. O. na okoliczność zadłużenia pozwanego wobec banku. W niniejszym zażaleniu oskarżony zarzucił Przewodniczącą H. P. szereg niczym nieuzasadnionych

nieprawidłowości w prowadzeniu postępowania, a nadto kilkakrotnie użył wobec niej zwrotów obraźliwych m.in. nazywając ją „synową znanego (...) dywersanta” oraz „rznącą, inteligentkę z agencji towarzyskiej z lat 1993 - 1996”.

Z uwagi na to, iż podobnych, obraźliwych zachowań T. K. dopuszczał się wielokrotnie H. P. złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez niego przestępstwa.

Dowód:

- kopia zażalenia T. K. z 28 czerwca 2012 roku k. 3-6
- wyjaśnienia oskarżonego k. 30-31
- zeznania pokrzywdzonej H. P. k. 394 odwrot

T. K. ma 64 lata, jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci, nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Ma wykształcenie średnie techniczne, z zawodu jest technikiem mechanikiem. Jest bezrobotny, utrzymuje się z pomocy opieki społecznej. Karany sądownie.

Dowód:

- dane osobo - poznawcze, k. 30
- dane o karalności, k. 20

Oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną w rozumieniu psychozy, nie jest upośledzony umysłowo, nie posiada innych zakłóceń czynności psychicznych. U oskarżonego stwierdzono cechy osobowości paranoicznej o typie pieniaczym. Oskarżony miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia oraz do pokierowania własnym zachowaniem. W stosunku do oskarżonego nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 lub 2 kk. Oskarżony może brać udział w toczącym się postępowaniu.

Dowód:

-opinia sądowo - psychiatryczna, k. 358 - 359

Intelekt oskarżonego mieści się w granicach normy. Posiada intelektualnie potencjalne poprawne umiejętności w zakresie postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń. Ekstrawertywny społecznie, z wyraźnie zaznaczoną potrzebą uznania, podziwu, sukcesów i wyróżniania się z ogółu. Reaguje urazą i wrogością na krytykę, egocentryczny, łatwo wpada w gniew. Jest przekonany o licznych celowych działaniach na jego szkodę. Pochłonięty jest misją wyjaśniania spraw dotyczących tak jego jak i innych osób, które w jego mniemaniu są krzywdzone i niesprawiedliwie traktowane.

Dowód:

- opinia psychologiczna, k. 350 - 354

Oskarżony T. K. na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień wskazując, iż wyjaśnienia złoży pisemnie do Prokuratury Rejonowej w W.. Na rozprawie przed Sądem oskarżony nie stawił się. Co prawda oskarżony złożył wniosek o odroczenie rozprawy, jednakże do Sądu wpłynął on po zakończeniu przewodu sądowego i ogłoszeniu wyroku.

2

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, k. 30-31

- wniosek oskarżonego k. 402

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, że oskarżony T. K. dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd opierał się przede wszystkim na kopii zażalenia T. K. z dnia 28 czerwca 2012 roku, a także na zeznaniach złożonych przez pokrzywdzoną oraz dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w postaci: opinii sądowo - psychologicznej i opinii sądowo - psychiatrycznej i danych o karalności oskarżonego, którym Sąd dał wiarę w całej rozciągłości.

Wyjaśnieniom oskarżonego, w których neguje on swoje sprawstwo nie można dać wiary, gdyż przeczy im zgromadzony w sprawie, a uznany przez Sąd za wiarygodny, materiał dowodowy. Sam fakt natomiast nie przyznania się do winy wskazuje, że T. K. chciał uniknąć odpowiedzialności za zarzucany mu czyn.

Pokrzywdzona H. P. przed Sądem zeznała, iż oskarżony przejawiał nagminnie zachowania, które naruszały powagę Sądu. Nadto wskazała, iż T. K. był już wcześniej ukarany przez nią karą grzywny za obraźliwe zachowanie. Zażalenie z dnia 29 czerwca 2012 roku, które zostało przedstawione przez pokrzywdzoną wraz zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w całości potwierdza jej zeznania, a nadto wskazuje na sprawstwo T. K..

Przy ustaleniu sprawstwa i winy oskarżonego T. K. Sąd oczywiście miał także na względzie treść opinii sądowo-psychiatrycznej i sądowo -psychologicznej którym w pełni dał wiarę i ich wnioski przyjął za własne, albowiem sporządzone one zostały przez osoby o specjalistycznych kwalifikacjach i nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. We wnioskach końcowych tych opinii biegli psychiatrzy wskazali, iż oskarżony T. K. nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, niedorozwój umysłowy ani inne krótkotrwałe

3

zaburzenia czynności psychicznych, posiadał on w pełni zachowaną. zdolność do rozumienia znaczenia zarzucanego mu czynu i pokierowania własnym postępowaniem. Nie zachodzą warunki art. 31 § 1 i 2 kk. Natomiast stwierdzono u oskarżonego cechy osobowości paranoicznej o typie pieniaczym. Osobowość oskarżonego podobnie oceniła biegła psycholog, która dodatkowo wskazała, że oskarżony reaguje urazą i wrogością na krytykę, jest egocentryczny, łatwo wpada w gniew. Jest też przekonany o licznych celowych działaniach na jego szkodę.

Przechodząc na grunt oceny prawnej poczynionych w wyżej opisany sposób ustaleń faktycznych, Sąd uznał, iż zachowanie oskarżonego niewątpliwie wyczerpało znamiona występku z art. 226§1 kk, który polega na znieważeniu funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

Według definicji legalnej zakresowej z art. 115 § 13 kk sędzia jest funkcjonariuszem publicznym. Uprawniony jest do orzekania w sprawach należących do właściwości sądów i trybunałów, na zasadach niezawisłości i bezstronności i w związku z tym korzysta ze szczególnej ochrony prawnej. Szczególna ochrona prawna funkcjonariusza publicznego wyraża się w tym, iż określone zachowanie sprawcy przestępstwa wobec funkcjonariusza publicznego jest zagrożone karą surowszą, niż analogiczne zachowanie się sprawcy wobec innych podmiotów.

Przedmiotem ochrony art. 226§1 kk jest prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych i samorządowych oraz godność funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej. Prawidłowe funkcjonowanie wskazanych powyżej instytucji chronione jest poprzez zapewnienie poszanowania dla funkcjonariuszy publicznych, pełniących obowiązki służbowe (A. Zoll (w.) Kodeks..., s. 734).

Czynność sprawcza przestępstwa z art. 226 § 1 kk polega na znieważeniu funkcjonariusza publicznego, zatem obejmuje takie zachowanie, które według zdeterminowanych kulturowo i powszechnie przyjętych ocen, stanowi

wyraz pogardy dla drugiego człowieka lub organu stanowiącego w art. 226 § 3 przedmiot bezpośredniego działania (W. Kulesza, Zniesławienie i zniewaga, Warszawa 1984, s. 169; zob. także tezy 4-7 do art. 216). A istota. związku zniewagi z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych jest to, że konkretna czynność wykonywana przez funkcjonariusza - mieszcząca się w ramach jego obowiązków służbowych -

4

stanowi motyw sprawcy znieważenia funkcjonariusza lub osoby do pomocy mu przybranej.

Typ czynu zabronionego, określony w art. 226 § 1 k.k., stanowi przestępstwo umyślne z zamiarem bezpośrednim, zaś przypisanie sprawcy popełnienia owego przestępstwa wymaga ustalenia, że obejmował on swoją świadomością zarówno fakt, iż jego działanie jest skierowane przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu (względnie, osobie do pomocy mu przybranej), jak też, że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych. (zob, Głosa do wyroku SN z dnia 2 lutego 2011 r., VKK 382/10)

W ustalonym stanie faktycznym nie ma żadnych wątpliwości, że T. K. działając umyślnie i z zamiarem bezpośrednim znieważył sędzię H. P. (wiedząc, iż jest ona funkcjonariuszem publicznym) słowami obelżywymi m.in. nazywając ją rżnącą inteligentką z agencji towarzyskiej z lat 1993-1996", a zniewaga ta związana była z prowadzonym przez pokrzywdzoną przeciwko niemu postępowaniem sądowym.

Zatem uznając oskarżonego T. K. za winnego, kierując się przy wymiarze kary dyrektywami opisanymi w przepisie art. 53 § 1 i 2 kk i art. 58 § 1 kk Sąd wziął pod uwagę w szczególności wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu wyrażającego się w motywacji jego działania, nie tylko braku poszanowania godności sędziego jako funkcjonariusza publicznego ale wręcz w znieważaniu tej godności, a tym samym w naruszeniu prawidłowego stosunku do wymiaru sprawiedliwości w ogóle, oraz w podobnym nagannym sposobie zachowania się także w trakcie trwania niniejszego postępowania, co chociażby wynika z treści licznych pism oskarżonego kierowanych do tutejszego sądu i wymierzył mu karę 3 miesięcy ograniczenia wolności. Okoliczności łagodzących Sąd się nie dopatrywał. Wymierzając karę ograniczenia wolności Sąd zobowiązał T. K. do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

W ocenie Sądu wymierzona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego. Orzeczona kara ograniczenia wolności właśnie w takim charakterze i wymiarze pozwala przypuszczać, iż spełni ona wobec T. K. cele wychowawcze i zapobiegawcze, utwierdzając go w przeświadczeniu, że takie

5

postępowanie nie popłaca. Ponadto, orzeczona kara da społeczeństwu wyraz negatywnej oceny tego typu zachowań i wpłynie na jego przeświadczenie, że nie można uniknąć za nie odpowiedzialności karnej.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 516,60zł złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu T. K., a odpowiadających nakładowi pracy obrońcy w oparciu o przepisy §19 w zw. z §. 14 pkt 2 i § 16 oraz § 19 w zw. z § 14 pkt 2 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu /Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zmianami/.

Biorąc pod uwagę trudną sytuację majątkową, oskarżonego, w oparciu o przepis art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie.

6